

I

1978, *St Andrews, Schotland*

Vier uur in de ochtend, midden in december. Vier vage omtrekken waggelden door de sneeuwvlagen die gestuurd werden door de harde noordoostelijke wind die vanuit de Oeral over de Noordzee zwiepte. De acht strompelende voeten van de Laddies fi' Kirkcaldy, zoals ze zichzelf noemden, volgden het vertrouwde pad van hun doorsteek over Hallow Hill naar Fife Park, het modernste van de studentenhuizen van de Universiteit van St Andrews, waar hun eeuwig onopgemaakte bedden uitnodigend geeuwden met hun tongen van lakens en dekens hangend op de vloer.

Het gesprek ging hakkelerend en in een net zo vertrouwde trant als hun route. 'Ik zeg je, Bowie is de beste,' brabbelde Sigmund Malkiewicz luid, zijn doorgaans uitdrukkingloze gezicht losser door de drank. Alex Gilbey, een paar passen achter hem, trok de capuchon van zijn parka dichter om zijn gezicht en giechelde inwendig terwijl hij met zijn lippen het antwoord vormde waarvan hij wist dat het zou komen.

'Gelul,' zei Davey Kerr. 'Bowie is gewoon een mietje. Pink Floyd maakt Bowie helemaal in. *Dark Side of the Moon*, dat is een mees-terwerk. Bowie komt niet eens in de buurt.' Zijn lange donkere krullen werden losser onder het gewicht van gesmolten sneeuwvlokken en hij streek ze ongeduldig uit zijn magere gezicht.

En daar gingen ze. Als tovenaars die elkaar strijdlustig bezweringen toewerpen, bestookten Sigmund en Davey elkaar met titels van liedjes, teksten en gitaarriedels in de rituele dans van een meningsverschil dat ze nu al zes of zeven jaar hadden. Het maakte niet uit dat de muziek die de ramen van hun studentenkamers tegenwoordig aan het rinkelen bracht afkomstig was van de Clash, de Jam of de Skids. Zelfs hun bijnamen spraken van hun oude hartstochten. Vanaf de allereerste middag waarop ze na school bij elkaar waren gekomen in Alex' slaapkamer om naar zijn nieuwste aanwinst, *Ziggy Stardust and the Spiders from Mars*, te luisteren,

was het onvermijdelijk geweest dat de charismatische Sigmund Ziggy zou zijn, de melaatse messias, voor altijd. En de anderen konden niet anders zijn dan de Spiders. Alex was Gilly geworden, ondanks zijn protest dat het een mietjesachtige bijnaam was voor iemand die streefde naar de potige bouw van een rugbyspeler. Maar gezien zijn achternaam kon hij er niets tegen inbrengen. En aan de geschiktheid van de naam Weird voor het vierde lid van hun kwartet bestond geen enkele twijfel. Want Tom Mackie was raar, vergis je niet. Hij was de langste van hun jaar en zijn slungelige armen en benen zagen er zelfs uit als een mutatie, passend bij een persoonlijkheid die er plezier in had tegendraads te zijn.

Dat liet Davey over, die trouw was aan de zaak van de Floyd en absoluut weigerde om een bijnaam te accepteren uit de canon van Bowie. Hij had enige tijd halfhartig bekendgestaan als Pink, maar vanaf de allereerste keer dat ze 'Shine on, You Crazy Diamond' hadden gehoord, was er geen woord meer aan vuilgemaakt: Davey wás een gekke diamant, en of hij dat was, vuurspuwend in onvoorspelbare richtingen, gespannen en ongemakkelijk buiten de juiste omgeving. Diamond werd al snel Mondo, en Davey Kerr was Mondo gebleven, gedurende de rest van de tijd op de middelbare school en tot op de universiteit.

Alex schudde in stille verbazing zijn hoofd. Zelfs door de waas van te veel bier heen, verwonderde hij zich over het bindmiddel dat hen viereen al die jaren bij elkaar had gehouden. De gedachte alleen al gaf hem een warm gevoel dat de gemene kou op afstand hield. Hij struikelde over een uitstekende wortel die bedekt was door een zachte deken van sneeuw. 'Verdomme,' gromde hij terwijl hij struikelend tegen Weird aan viel, die hem een vriendelijk duwtje gaf waardoor hij vooruit vloog. Zwaaiend met zijn armen om zijn evenwicht te bewaren, liet hij zich door de kracht van de duw naar voren dragen en strompelde tegen de korte helling op, plotseling opgebeurd door het gevoel van de sneeuw tegen zijn warme huid. Toen hij de top bereikte, kwam hij in een onverwachte kuil terecht die zijn benen onder hem vandaan trok. Alex duikelde op de grond.

Zijn val werd gebroken door iets zachts. Alex worstelde om rechtop te gaan zitten en zette zich daarbij af tegen datgene waarop hij terechtgekomen was. Sneeuw sputterend, veegde hij zijn ogen af met zijn tintelende vingers en ademde hard door zijn neus in een

poging de gesmolten sneeuw eruit te blazen. Hij keek net om zich heen om te zien wat zijn val had opgevangen, toen de hoofden van zijn drie metgezellen boven de heuvel verschenen om zich te verkneukelen over zijn lachwekkende ramspoed.

Zelfs in het griezelig schemerige sneeuwlicht kon hij zien dat zijn val niet was tegengehouden door iets plantaardigs. Wat hij zag was onmiskenbaar een menselijke gestalte. De zware witte vlokken begonnen te smelten zodra ze neerkwamen, waardoor Alex kon zien dat het een vrouw was met donker haar waarvan de natte slierten in Medusa-achtige lokken verspreid lagen in de sneeuw. Haar rok was omhooggetrokken tot haar middel en haar knielange zwarte laarzen zagen er daardoor nog ongerijmder uit tegen haar bleke benen. Vreemde donkere vlekken besmeurden haar huid en het lichtgekleurde bloesje dat aan haar borst plakte. Even staarde Alex er niet-begrijpend naar, toen keek hij naar zijn handen en zag dezelfde donkere vlekken op zijn eigen huid.

Bloed. Het besef daagde bij hem op het moment dat de sneeuw in zijn oor smolt, waardoor hij het zwakke, moeizame gepiep van haar ademhaling kon horen.

‘Godallemachtig,’ stotterde Alex, terwijl hij weg probeerde te kruipen van de gruwel waarover hij gestruikeld was. Maar terwijl hij achteruit kronkelde, bleef hij maar tegen iets stoten wat aanvoelde als kleine stenen muren. ‘Godallemachtig.’ Hij keek wanhopig op, alsof de aanblik van zijn metgezellen de betovering zou verbreken en het allemaal zou laten verdwijnen. Hij wierp een blik achter zich naar de nachtmerrieachtige aanblik in de sneeuw. Het was geen dronken hallucinatie. Het was echt. Hij draaide zich weer om naar zijn vrienden. ‘Er ligt een meisje hier,’ schreeuwde hij.

Weird Mackies stem zweefde spookachtig naar hem terug. ‘Bofkont.’

‘Nee, hou op. Ze bloedt.’

Weirds gelach verscheurde de lucht. ‘Toch niet zo’n bofkont, Gilly.’

Alex voelde een plotselinge woede in zich opkomen. ‘Ik sta hier verdomme geen grappen te maken. Kom hier. Ziggy, kom op, man.’

Ze hoorden nu hoe dringend Alex’ stem klonk. Met Ziggy zoals altijd voorop ploeterden ze door de sneeuw naar de kam van de heuvel. Ziggy nam de helling in een schokkerige ren, Weird liet

zich voorover vallen naar Alex en Mondo sloot de rij, voorzichtig de ene voet voor de andere zettend.

Weird eindigde boven op Alex en samen vielen ze boven op het lichaam van de vrouw. Ze probeerden zich spartelend los te maken, terwijl Weird onnozelen giehelde. 'Hé, Gilly, zo dicht ben je waarschijnlijk nog nooit bij een vrouw geweest.'

'Je hebt te veel stoff gehad,' zei Ziggy kwaad terwijl hij hem opzij trok, naast haar neerhurkte en in haar hals voelde naar een hartslag. Die was er nog, maar angstaanjagend zwak. Toen tot hem doordrong wat hij in het schemerige licht zag, was hij op slag nuchter van bezorgdheid. Hij was niet meer dan een student medicijnen in zijn laatste jaar, maar hij wist wat een levensbedreigende verwonding was wanneer hij die zag.

Weird, op zijn hurken gezeten, leunde achterover en fronste zijn wenkbrauwen. 'Hé, weten jullie waar we zijn?' Niemand luisterde naar hem, maar hij praatte desondanks door. 'Dit is de Pictische begraafplaats. Die bobbel in de sneeuw, als muurtjes? Dat zijn de stenen die ze als doodskisten gebruikten. Jezus, Alex heeft een lijk op de begraafplaats gevonden.' En hij begon te giechelen, een griezelig geluid in de door de sneeuw gedempte lucht.

'Hou je bek, Weird.' Ziggy liet zijn handen over haar bovenlichaam glijden en voelde het verontrustende meegeven van een diepe wond onder zijn zoekende vingers. Hij hield zijn hoofd scheef in een poging haar grondiger te onderzoeken. 'Mondo, heb jij een aansteker?'

Mondo kwam met tegenzin dichterbij en haalde zijn Zippo tevoorschijn. Hij draaide aan het wielletje en bewoog het zwakke licht op armlengte over het lichaam van de vrouw omhoog naar haar gezicht. Zijn vrije hand ging naar zijn mond in een vergeefse poging een kreet te smoren. Zijn blauwe ogen werden groot van afschuw en de vlam trilde in zijn greep.

Ziggy haalde scherp adem, de vlakken van zijn gezicht spookachtig in het flakkerende licht. 'Verdomme,' hijgde hij, 'het is Rosie van de Lammas Bar.'

Alex had niet gedacht dat hij zich nog beroerder had kunnen voelen, maar Ziggy's woorden waren als een steek in zijn hart. Met een zachte kreun wendde hij zich af en gaf een smerige combinatie van bier, chips en knoflookbrood over in de sneeuw.

‘We moeten haar helpen,’ zei Ziggy resoluut. ‘Ze leeft nog, maar in deze toestand duurt dat niet lang meer. Weird, Mondo, jassen uit.’ Terwijl hij dit zei, trok hij zijn eigen schapenvachtjas al uit en wikkelde hem voorzichtig rond Rosies schouders. ‘Gilly, jij bent het snelst. Ga hulp halen. Zorg dat je bij een telefoon komt. Haal iemand uit bed als het moet, maar zorg dat ze hierheen komen, oké? Alex?’

Verdwaasd dwong Alex zichzelf op te staan. Hij klauterde de helling af en hoorde de sneeuw kraken onder zijn laarzen terwijl hij houvast zocht. Hij kwam uit de verspreide groep bomen in het licht van de straatlantaarns, die de laatste doodlopende straat verlichtten van de nieuwe woonwijk die in de afgelopen vijf jaar uit de grond was gestampt. De weg terug die ze gekomen waren, dat was de snelste route.

Alex hield zijn hoofd omlaag en begon aan een glibberige ren over het midden van de straat terwijl hij het beeld van wat hij zojuist had gezien van zich af probeerde te zetten. Het was net zo onmogelijk als een regelmatig tempo te handhaven over de poedersneeuw. Hoe kon dat meelijwekkende ding tussen de Pictische graven Rosie van de Lammas Bar zijn? Ze waren daar die avond geweest, hadden vrolijk en luidruchtig in de warme gelige gloed van het zaaltje glazen Tennent’s achterovergeslagen om voor het laatst van hun universitaire vrijheid te genieten voordat ze terug moesten naar de verstikking van de huiselijke kerstvieringen vijftig kilometer verderop.

Hij had zelf met Rosie gepraat, met haar geflirt op de onhandige manier van jongens van eenentwintig die niet weten of ze nog onbezonnen knapen zijn of volwassen mannen van de wereld. Niet voor het eerst had hij haar gevraagd hoe laat ze klaar zou zijn. Hij had haar zelfs verteld naar wiens feestje ze gingen. Hij had het adres op de achterkant van een bierviltje gekrabbeld en het over de vochtige houten bar naar haar toe geschoven. Ze had medelijdend naar hem geglimlacht en het opgepakt. Hij vermoedde dat het recht in de afvalbak was gegaan. Wat moest een vrouw als Rosie tenslotte met een groentje als hij? Met haar uiterlijk en haar figuur had ze ze voor het uitzoeken, kon ze kiezen voor iemand die haar echt mee uit kon nemen in plaats van voor een armoedige student die zijn beurs tot aan zijn vakantiebaantje probeerde te

rekken met werk als schappenvuller in de supermarkt.

Dus hoe kon het Rosie zijn die daar bloedend in de sneeuw lag op Hallow Hill? Ziggy moest zich vergist hebben, hield Alex zichzelf voor terwijl hij links afsloeg in de richting van de hoofdweg. Bij het flikkerende licht van Mondo's Zippo kon iedereen zich vergissen. En Ziggy had tenslotte nooit veel aandacht geschonken aan het donkerharige barmeisje. Hij had dat aan Alex zelf en aan Mondo overgelaten. Het moest een arme meid zijn die op Rosie leek. Dat zou het zijn, stelde hij zichzelf gerust. Een vergissing, dat was het.

Alex aarzelde even, terwijl hij op adem probeerde te komen en zich afvroeg welke kant hij op moest. Er waren genoeg huizen in de buurt, maar niet één waar licht brandde. Zelfs als hij iemand uit bed zou weten te krijgen, betwijfelde hij of men open wilde doen voor een bezwete jongeman die midden in een sneeuwstorm en naar drank ruikend voor de deur stond.

Toen herinnerde hij zich iets. Rond deze tijd van de nacht stond er meestal een politieauto geparkeerd bij de hoofdingang van de Botanische Tuinen nog geen halve kilometer verderop. Ze hadden het vaak genoeg gezien wanneer ze in de vroege uurtjes van de ochtend naar huis wankelden, zich bewust van de enige inzittende van de auto die hen even bekeek terwijl zij hun best probeerden te doen om nuchter te lijken. Het was een aanblik die Weird altijd weer aan een van zijn tirades deed beginnen over de corruptie en luiheid van de politie. 'Ze zouden bezig moeten zijn om de echte boeven te vangen, de grijze mannen in pakken die de rest van de mensheid bestellen, in plaats van daar de hele nacht met een thermosfles thee en een zak broodjes rond te hangen in de hoop een of andere dronkenlap te betrappen die in de heg pist of een of andere stommeling die te snel naar huis rijdt. Luie zakken.' Nou, vannacht zou Weird misschien een deel van zijn wens verwezenlijkt zien worden. Want het zag ernaar uit dat de luie zak in de auto deze nacht meer op zijn bordje zou krijgen dan waar hij op gerekend had.

Alex draaide zich naar de Canongate en begon weer te rennen, de verse sneeuw krakend onder zijn laarzen. Hij wenste dat hij zijn rugbytraining had bijgehouden toen hij een steek in zijn zij kreeg, die zijn ritme veranderde in een soort scheef gehuppel en gesprong

terwijl hij vocht om genoeg lucht in zijn longen te krijgen. Nog maar een paar honderd meter, hield hij zichzelf voor. Hij kon nu niet ophouden, terwijl Rosies leven misschien van zijn snelheid afhing. Hij tuurde in de verte, maar de sneeuw viel nu dicht en hij had niet meer dan een paar meter zicht.

Hij liep bijna tegen de politieauto aan voordat hij hem zag. Hoewel een gevoel van opluchting door zijn zwetende lichaam stroomde, klauwde ongerustheid aan zijn hart. Ontnuchterd door de schok en de inspanning, beseftte Alex dat hij niet bepaald leek op het type fatsoenlijke burger dat een misdrijf komt melden. Hij zag er onverzorgd en bezweet uit, besmeurd met bloed en wankelend als een half dichtgeklapt mes. Hij zou de politieman, die al half uit zijn Panda was gekomen, er op de een of andere manier van moeten overtuigen dat hij zich geen dingen inbeelde en ook geen flauwe grap probeerde uit te halen. Een meter voor de auto bleef hij staan om er niet bedreigend uit te zien en wachtte tot de man uit de auto was.

De politieman zette zijn pet recht op zijn korte donker haar. Hij hield zijn hoofd scheef en keek Alex behoedzaam aan. Zelfs verhuuld door de zware uniformjas merkte Alex de spanning in zijn lichaam op. ‘Wat is er aan de hand, knul?’ vroeg hij. Hoewel hij hem enigszins bevoogdend toesprak, zag hij er zelf niet veel ouder uit dan Alex en straalde hij iets ongemakkelijks uit dat niet bij zijn uniform paste.

Alex probeerde zijn ademhaling onder controle te krijgen, maar dat mislukte. ‘Er is een meisje op Hallow Hill,’ stootte hij uit. ‘Ze is aangevallen. Ze bloedt heel erg. Ze heeft hulp nodig.’

De politieman kneep zijn ogen samen tegen de sneeuw en keek hem gefronst aan. ‘Ze is aangevallen, zeg je. Hoe weet je dat?’

‘Ze zit onder het bloed. En...’ Alex dacht even na. ‘Ze is niet gekleed voor het weer. Ze heeft geen jas aan. Luister, kun je een ambulance of een dokter of zo laten komen? Ze is echt gewond, man.’

‘En jij hebt haar midden in een sneeuwstorm toevallig gevonden, hè? Heb je gedronken, knul?’ De woorden waren bevoogdend, maar de stem verried ongerustheid.

Dit soort dingen, dacht Alex, gebeurden natuurlijk niet vaak in een rustige buitenwijk van St Andrews. Op de een of andere manier zou hij deze dienstklopper ervan moeten overtuigen dat hij het

meende. ‘Natuurlijk heb ik gedronken,’ zei hij gefrustreerd. ‘Waarom zou ik anders om deze tijd van de nacht nog op pad zijn? Luister, mijn vrienden ik namen een korte weg naar huis en we waren een beetje aan het dollen en ik rende de heuvel op en ik struikelde en viel boven op haar.’ Zijn stem werd hoger en smekend. ‘Alsjeblieft. Je moet helpen. Anders gaat ze misschien dood.’

De politieman bestudeerde hem en voor zijn gevoel duurde het minuten. Toen ging hij in de auto zitten en begon aan een onbegrijpelijk gesprek via de radio. Daarna stak hij zijn hoofd uit het raampje. ‘Stap in. We rijden naar Trinity Place. Je kunt ons maar beter niet voor de gek houden, knul,’ zei hij grimmig.

De auto slingerde over de weg, de banden waren niet geschikt voor de weersomstandigheden. De weinige auto’s die eerder over de weg gereden hadden, hadden – bewijs van de zware sneeuwval – sporen achtergelaten die nu slechts vage indrukken waren in het zachte witte oppervlak. De politieman vloekte binnensmonds toen hij net een lantaarnpaal in de bocht wist te ontwijken. Aan het eind van Trinity Place wendde hij zich tot Alex. ‘Kom, laat me zien waar ze is.’

Alex vertrok op een drafje en volgde zijn eigen snel verdwijnende sporen in de sneeuw. Hij bleef achteromkijken om te controleren of de politieman hem nog volgde. Op een gegeven moment viel hij bijna voorover toen zijn ogen een paar seconden nodig hadden om zich aan te passen aan de grotere duisternis op de plaats waar het licht van de straatlantaarns afgesneden werd door de boomstammen. De sneeuw leek zijn eigen vreemde licht over het landschap te werpen, waarin de omvang van de struiken overdreven werd en het pad een smaller lint leek dan normaal. ‘Deze kant op,’ zei Alex terwijl hij naar links zwenkte. Een snelle blik over zijn schouder verzekerde hem dat zijn metgezel vlak achter hem was.

De politieman vertraagde. ‘Weet je zeker dat je geen drugs gebruikt?’ zei hij wantrouwig.

‘Kom op,’ schreeuwde Alex dringend toen hij de donkere gedaanten boven zich in het oog kreeg. Zonder te kijken of de politieman hem nog volgde, haastte Alex zich de helling op. Hij was er bijna toen de jonge politieman hem inhaalde en passeerde, en plotseling op een meter van de groep stilstond.

Ziggy zat nog steeds gehurkt naast het lichaam van de vrouw,

zijn shirt tegen zijn magere borst geplakt door een mengeling van sneeuw en zweet. Weird en Mondo stonden achter hem, armen voor hun borst geslagen, hoofd gebogen tussen hun opgetrokken schouders. Ze probeerden alleen maar zonder jas aan warm te blijven, maar maakten helaas een arrogante indruk.

‘Wat is hier aan de hand, jongens?’ vroeg de politieman, en zijn stem was een agressieve poging om gezag uit te stralen in het grotere gezelschap dat hij tegenover zich vond.

Ziggy kwam vermoeid overeind en streek zijn natte haar uit zijn ogen. ‘Jullie zijn te laat. Ze is dood.’

2

Niets in Alex’ eenentwintigjarige leven had hem voorbereid op een nachtelijk politieverhoor. In politieseries en politiefilms zag het er altijd zo geordend uit. Maar de wanorde van het hele proces was op de een of andere manier zenuwslopende dan militaire precisie zou zijn geweest. Ze waren met zijn vieren in een chaotische toestand bij het politiebureau aangekomen. Ze waren in de blauwe zwaailichten van Panda’s en ambulances snel de heuvel afgejaagd en niemand scheen ook maar enig idee te hebben van wat er met ze moest gebeuren.

Ze hadden voor hun gevoel heel lang onder een straatlantaarn gestaan, bibberend onder de gefronste blik van de politieman die Alex erbij had gehaald, en van diens collega, een grijsharige man in uniform met een norse blik en een ronde rug. Geen van beide agenten sprak tegen de vier jongemannen, hoewel ze hen voortdurend in het oog hielden.

Ten slotte kwam een gekweld uitziende man, ineengedoken in een overjas die hem twee maten te groot leek, in hun richting glibberen op schoenen met dunne zolen die niet opgewassen waren tegen het terrein. ‘Lawson, Mackenzie, neem deze jongens mee naar het bureau en zet ze apart wanneer jullie daar zijn. We komen zo om met ze te praten.’ Toen draaide hij zich om en strompelde terug in de richting van hun afschuwelijke vondst, nu verborgen achter